

נקודות של אור

למה רק
האבן קיימת
לנצח?

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א - בטיעור חמוט רטי"י ליל טיטי פרטת אפור תטפ"ד

עכשיו היד קלה על ההדק...

בשעת מלחמה קיימת הוראה בשדה הקרב: כל מה שזז מולך - יורים מיד! אסור לקחת שום סיכון! אם יתחיל החייל לבחון כל מקרה לגופו, ולבדוק אולי לא באמת מתאים לירות כאן - הוא עלול לאבד את חייו בתוך שניות... אמר הרבי: בשעת סערה, כשאדם נתון בתקופה לא פשוטה, ובתוך המוח צצות מחשבות וספיקות - אסור להתייחס אליהם! חייבים לעבור מיד לשתיקה פנימית! אחרת, אם ניתן למחשבות ולרצון להבין 'למה זה קרה' להיכנס אל ליבנו - זה עלול להיות מסוכן מידי... כל מה שעלול להזיק לאמונה שלי, לקשר שלי עם השם, לחיבור התמים והמוחלט כמו ילד בחיק אימו - אני פשוט לא יכול להרשות לעצמי לתת לזה מקום! אני לא מוכן לוותר על הדבר הכי חשוב לי בחיים כדי לספק לעצמי את התענוג של לרצות להבין למה קרה מה שקרה... *

רוצה להיות לנצח? הנה הפתרון: להפוך לאבן...

אחד המנחמים אמר לרבי רעיון, והרבי שיבח זאת מאוד והרחיב אותו: ביום הכי גדול של אהרן הכהן, כשהוא מתמנה להיות כהן גדול ולשמש את הבורא בביתו בעולם הזה - קורה האסון הקשה ביותר בחייו: שני בניו הגדולים, נדב ואביהוא, נשרפים בקודש הקודשים. אהרן הכהן שומע על כך - 'יידום אהרן'. מה זה 'יידום'? מלשון 'דומם'... בעולם יש ארבעה דרגות של נבראים. בני אדם, בעלי חיים, צמחים - ואבנים דוממות. שלושת המינים הראשונים נמצאים תמיד בתהליך של התפתחות אישית, בני האדם מתקדמים בעסקים, החיות כובשות שטחי טריטוריה, ואילו הצמחים מתפשטים לגובה ולרוחב, ומצמיחים פירות מתוקים. ורק האבנים נותרות שם, במקום בו שם אותם הבורא לפני כמעט ששת אלפי שנים, בלי שום רצון להתפתח ולכבוש. זה ההבדל בין הדומם - לשאר הנבראים. אבל יש עוד הבדל: האדם, הצומח והחי, כולם בני תמותה הם. אין להם נצחיות, אין להם אחיזה תמידית. ואילו האבן? יושבת שם מאז ששת ימי הבריאה - וניצבת שם בדומיה עד ביאת משיח צדקנו... מסתבר שיש קשר בין השניים: כשאני מנסה לכבוש, להשתלט, להרחיב את עצמי, לתת יותר מקום לעצמי - זה גם מעמיד בסכנה את הנצחיות שלי... אם אני רוצה להמשיך להתקיים - הדרך היחידה היא להפוך לדומם! המחשבות המתורצצות במוח ברגעים כואבים, מחשבות שמאיימות לנתק אותי מהשם, מחשבות נוגות ומחלישות, מחשבות של חוסר אמונה, של רצון להבין למה, כל אלה הם מחשבות שמצד אחד מעניקות לי את השליטה, אני עסוק במילוי הרצון להבין - אבל בד בבד מנתקות אותי ממקור החיים שלי! ואת הסיכון הזה - פשוט אסור לי לקחת! כי מה שווה לי לנסות להבין את הבורא, אם זה מנתק אותי ממנו? ובשבת, בעיצומם של ימי ה'שבעה', נגע הרבי בעצב חשוף של ההתנהלות האנושית: במצבים קשים, כך אמר, שאי אפשר להבין בשכל אנושי - האדם מעדיף להתכחש ולהגיד שחלילה אין אלוקים - מאשר להודות 'אני אדם מוגבל ולא מבין את ההנהגה האלוקית'...

כי כשאני אומר 'אני לא מבין אבל יש בורא עולם שמנהיג את העולם' – אני נותן מכת מחץ לאגו האנושי, אני מבטל את המציאות השקרית שלי, אבל אסור לשכוח שבאותו רגע אני גם מתחבר למציאות האמיתית שלי, ל'אין סוף', לבורא בעל הכוחות כולם!

*

לְשֵׁתוֹת? לְהִתְחַפֵּשׂ? אִי שֵׁשׁ פְּתָרוֹן אֶחָד לְחִסְרוֹנוֹת? ❧

לכל אדם יש חסרונות, חלקים לא נעימים באישיות, מקומות חשופים ורגישים...
איך היו אומרים בירושלים? "בכל בית יפה ב'הונגערישע האזער' יש בית כיסא..."
הראשון שגילה את החסרונות הלא נעימים שלו – היה אדם הראשון. הוא אכל מ'עץ הדעת' ופתאום גילה 'כי ערומים הם', הוא גילה שיש לו מקומות ממש לא נעימים בגוף ובנפש...

נו, איך מתמודדים עם החלקים החשופים שלי?

אדם הראשון היה הראשון שעלה על הפתרון: מתלבשים!

יש בעיה? מסתירים אותה! עדיין רואים משהו מבחוץ? מוסיפים עוד שכבה, העיקר שאף אחד לא יראה...

עוד פאר חיצוני, עוד פריט שיוסיף לנראות שלי, עוד חוויה, עוד בריחה, עוד כיסוי לנפש הסוערת והכואבת שבוועטת בי מבפנים...

כמובן שזו אינה דרך לפתור בעיות, ואכן, אחרי כמה דורות האנושות מפסיקה להסתתר מאחורי כיסויים, דור המבול מגיע – ומחריב את העולם.

רק אחד נשאר. נח.

מול עולם ישן שחרב, עומד נח ומחפש מנוח לכאבים, לחסרונות שעדיין מציפים.

והוא מוצא פתרון: יין. בריחה.

התוצאה? בלגן שרק מתעצם...

ומאז האנושות עוברת מבריחה אחת לשנייה, מחפשים פתרונות קסם, מסתירים ומתחפשים, מעמידים תחפושת מחויכת – ונקרעים מבפנים, בורחים להתמכרויות ולדמיונות קוסמים...

ושוכחים...

שוכחים שהבעיות לא התחילו בחטא אדם הראשון. החסרונות שלנו נבראו יחד איתנו. גם לפני חטא אדם הראשון היינו עירומים...

למה לפני החטא לא התביישנו? הספרים הקדושים מבארים, שלפני חטא עץ הדעת האדם התייחס לגופו – כמו שאנחנו מתייחסים לזרוע הנחשפת בעת הנחת תפילין. אין מקום לבושה, זה בסך הכול כלי לעבודת השם!

כן. החסרונות הגופניים והנפשיים, הבלגנים הפנימיים שלנו, הסערות, החולשות, המקומות הרגישים שלנו – כל אלה הם כלי לעבודת השם! לא סתם ברא אותנו השם מוגבלים וחסרים!

החסרונות שלנו הם הדרך היחידה להפנים שאנחנו חייבים את השם! שאנחנו מסוכנים ליפול, שאנחנו חייבים להתבטל להשם ולא לנסות להיכנס להרפתקאות מיותרות ולנסות להבין ולשלוט בעצמנו...

לא הבריחה היא הפתרון, לא התחפושת היא הישועה. האדם נולד חסר וימות חסר, רק צריך לדעת זאת, לדעת ש'מכף רגל ועד ראש אין בי מתום', ושאני חייב את רחמי השם בכל שניה מחדש – כי אחרת אפול לידי החסרונות שלי...

*

א-י-ן ע-י-ד ק-ל-ב-ד-י ❧

הפסוק אומר 'ידעת היום והשבות אל לבבך כי השם הוא האלוקים'.

מה הפירוש 'ידעת היום'? וכי אתמול לא ידענו שהשם הוא האלוקים? איזו נקודה מתחדשת כאן בכל יום מחדש?

אמר הרבי – לכו לסופו של הפסוק: 'ידעת היום... כי השם הוא האלוקים – אין עוד!'

אין עוד! זה החידוש של כל יום!

בכל בוקר אנחנו מתעוררים, ובמוחנו עשרים רעיונות איך לפתור את הבעיות, שלושים אנשים שאולי יעזרו לנו, וארבעים מכשולים שצריך להסיר כדי להגיע למנוחה...

את כל הדברים האלה – אומר הפסוק – תעביר להשם! וידעת היום שאין עוד שום פתרון אחר, שום אדם שיכול לעזור לך – ושום מכשול שעומד בינך לבין עצמך! אין עוד מלבדו!

לעילוי נשמת האשה החשובה מרת חנה פעשא ע"ה בת יבלחט"א מרן רבי ישראל חיים שליט"א

י"ל ע"י נקודות טל אור' – ספינקא, ע"פ הכנת הכותב. ניתן לקבל בבית מדרשנו רחוב דונולו 11 בני ברק

או ככתובת המייל: a0504171897@gmail.com